

Hồi thứ hai mươi sáu

Cỗ quan tài đen

Thời tiết tháng chín, trời rất mau tối. Trên con đường đến Triết Giang, giữa lúc chiều sắp rũ bóng, càng ít kẻ qua lại.

Bất thần một cỗ xe màu đen, trên chở một cỗ quan tài cũng màu đen, do bốn ngựa kéo từ mót xa phi nhanh tới, tiếng vó ngựa rồn rập lốc cốc, phá tan cảnh trầm tịch của chiều hôm.

Cỗ xe đen vừa lướt qua khỏi tầm mắt, một thớt tuấn mã màu huyền, kỵ khách trên lưng là một thiếu niên áo trắng, hấp tấp giục cương đuổi theo vết cỗ xe đen đang ngược về thành Tân Xương.

Cỗ xe đen đến một gian khách sạn to trong một khu thị tứ náo nhiệt nhất của Tân Xương liền ngừng lại.

Bốn gã đại hán vạm vỡ từ trên xe nối đuôi nhau nhảy xuống, lưng người nào cũng giắt kiếm, kinh trang gọn ghẽ lẫm lẫm oai phong.

Chui ra khỏi xe sau cùng là một vị trang phục theo lối công tử mặc áo vàng, tay phe phẩy quạt, ung dung trèo xuống.

Bốn gã đại hán vận kinh trang lập tức rạp mình cung kính :

- Bẩm ngũ gia, cỗ quan tài kia đêm nay cần đem xuống hay không?

Công tử áo vàng ánh mắt như điện chớp quét vòng bốn phía, lạnh lùng gật đầu :

- Khiêng mau vào khách sạn, bốn người canh phòng, không được rời đi nửa bước!

Bốn gã đại hán cúi đầu cung kính :

- Bẩm vâng!

Hai gã hầu phòng từ trong khách sạn tất tả chạy ra đón khách, thấy bốn gã đại hán khiêng một cỗ quan tài đen thui vào tiệm, đều lộ vẻ khó chịu nhưng thấy sắc mặt hung dữ của họ, đều chẳng dám tiến lên ngăn cản, chỉ đứng thừ người nơi cửa.

Gã công tử áo vàng dường như nhìn rõ nội tâm của hai tên hầu phòng, vội lên tiếng :

- Trả các người thêm chút ít, ta bao tất cả gian khách sạn đêm nay, không được cho ai tá túc cả!

Dứt lời, lôi trong tay áo ra hai đĩnh bạc ném ra trước mặt hai người.

Hai gã hầu phòng vội đón lấy, vừa mừng vừa sợ, riu riu đi trước dẫn đường đưa khách quý vào phòng.

Gã công tử áo vàng vừa khuất sau lớp cửa, trên đại lộ liền có tiếng vó ngựa lốc cốc nện vang cấp bách.

Chốc sau, một chàng thiếu niên áo trắng ghì chặt cương tuấn mã đứng ;ại trước cửa tiệm.

Nhìn thấy cỗ xe đen đậu gần đây, thiếu niên ồ lên một tiếng quăng mình xuống ngựa, bước vào khách sạn.

Đột nhiên từ phía bên trong, hấp tấp chạy ra ba gã hầu phòng ngăn chàng lại :

- Khách quan, tiệm chúng tôi đã đầy khách, xin vui lòng tìm nơi khác tá túc.

Chàng thiếu niên áo trắng trừng mắt xẵng lời :

- Tại hạ bằng lòng trả gấp đôi, chỉ một người khách vốn vẹn lẽ đâu quý tiệm chẳng chỗ chứa?

Dứt lời, móc ra một đĩnh bạc mới tinh, nhét vào tay một tên và nhanh chóng bước vào.

Ba gã hầu phòng đâu dám nhận bạc, hấp tấp đuổi theo đón khách lại, nhưng chàng thiếu niên áo trắng dường như có một sức mạnh lạ lùng từ trong người phát ra đẩy bật ba người thối lui trở lại.

Ba tên hầu phòng thấy không sao ngăn được chàng, người nào mặt cũng tái sắc, một tên trong bọn cất giọng la to :

- Mau ngăn vị công tử này lại, y quá ngang ngạnh, định xông vào kìa!

Trong tiệm lập tức chạy ra thêm bảy tám tên tiểu nhị, tên nào cũng lực lưỡng đáng sợ, vây quanh chàng thiếu niên.

Thiếu niên á trắng mặt lộ sắc giận :

- Bọn bây ngang ngạnh thì có! Ta đâu phải ngu không mà còb trả tiền gấp đôi, chỗ nào ngang quá lẽ đâu?

Dứt lời nghênh ngang tiếp tục bước vào.

Bảy tám gã tiểu nhị vây quanh kia, dường như đứng chẳng được vững, loạng choạng nghiêng ngã thối lui, khiến toàn thể trong khách sạn đều sững sờ lặng người ra.

Bất thần, từ bên trong lao vọt ra bốn tên đại hán, bốn thanh trường kiếm như điện chớp xĩa thẳng vào chàng thiếu niên.

Thiếu niên áo trắng gầm lên một tiếng, chẳng tránh mà còn xông lên, với tay rút phăng trường kiếm trên vai xuống.

Soạt...

Trong khách sạn lập tức loé lên một ánh hào quang xanh biếc.

Liên theo đó, “rắc rắc” lên mấy tiếng, bốn thanh kiếm dài trên tay của bọn đại hán đều gãy thành đôi đoạn.

Thiếu niên áo trắng xuất chiêu, triệt kiếm nhanh hơn cả điện giăng chớp xẹt, bốn gã đại hán rụng rời thối lui luôn mấy bước, kinh hoàng buột miệng :

- Người là ai?

Người áo trắng đồng dặc :

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt!

Bốn gã đại hán mặt liền xạm lại, một tên trong bọn liền hỏi :

- Phải chăng là Thất độc thân kiếm khách?

Hoa Sĩ Kiệt uy nghi như thiên thần :

- Phải! Tại hạ xin hỏi các vị, trong cỗ xe màu đen kia chở những gì, nếu chẳng thật tình trả lời, các vị tất sẽ máu tươi nơi đây!

Một tên trong bọn có lẽ là đầu dộc lớn tiếng đáp :

- Trong xe chở một cỗ quan tài!

Hoa Sĩ Kiệt thâm giạt mình hỏi tiếp :

- Tại hạ từ Hà Nam theo dõi các người đến đây, trong cỗ quan tài đen ấy đựng vật chi?

- Cái đó bọn tại hạ chẳng biết, nên hỏi ngay Ngũ gia của bọn tại hạ thì hơn!

Hoa Sĩ Kiệt lại hỏi :

- Cỗ quan tài đen hiện ở đâu?

Cùng trong lời thốt, mũi Thất độc thân kiếm trên tay chàng đã dí sát vào yết hầu gã nọ.

Y điếng hồn run rẩy :

- Ở... ở bên trong... phòng... kia...

Hoa Sĩ Kiệt quát to :

- Mau dẫn đường !

Tên đại hán bất đắc dĩ quay mình riu riu đi trước, liền tiếp vượt qua ba tầng cửa, đến trước một gian phòng cực kỳ vắng vẻ liền dừng lại, đưa tay chỉ vào trong :

- Cỗ quan tài đen đặt trong gian phòng ấy!

Hoa Sĩ Kiệt nhướng mắt nhìn vào, thấy cửa phòng đóng kín, gió lạnh từ bên trong he hở vì vu túa ra ngoài.

Chàng trù trù giây lát, thỉnh linh một chân bay lên đá mạnh vào cánh cửa.

Ầm!...

Hai tấm cửa không sao chịu nổi ngọn cước của chàng, liền mở toát ra, cùng theo đấy ba ánh thép lạnh người từ bên trong xẹt tới...

Hoa Sĩ Kiệt hừ lên một tiếng, nhanh nhẹn tung người lên cao hơn trượng tránh khỏi ba luồng ám khí nọ...

Nhưng sau lưng chàng mấy tiếng rú thảm thiết vang lên, ba tên trong bọn đại hán thì nhau ngã vật ra sau.

Trên ngực mỗi gã đều cắm sâu một thanh đoản kiếm, chuôi kiếm vẫn còn run run chưa ngừng.

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ nhàng rơi trở xuống đất, lách mình vọt nhanh vào phòng.

Bên trong tối đen như mực, cỗ quan tài sơn đen đặt nơi giữa phòng, nắp quan đặt kín mít.

Hoa Sĩ Kiệt đôi mắt tựa sao giăng, chăm chú nhìn vào cổ quan tài một lúc, chàng bật cười nhạt một tiếng, đá vút vào cổ quan tài.

Nhưng ngay khi đó, chàng chợt nghe sau lưng mình có một luồng kinh phong ập tới.

Hoa Sĩ Kiệt giật mình quay phắt lại, chỉ kịp thấy một ngọn quạt điểm cách thân hình không hơn tấc.

Chàng lập tức nhấc mình vọt tếu ra xa hơn thước.

Định thần nhìn kỹ, kẻ đã tập kích chàng là một gã áo vàng bao mặt, đôi mắt như sao giăng, dùng quạt thay kiếm, lần nữa điểm nhanh về phía chàng.

Hoa Sĩ Kiệt quát to :

- Người là ai?

Gã áo vàng bịt mặt cười âm trầm :

- Bằng hữu vẫn mạnh chứ? Đến ta mà cũng không được à?

Hoa Sĩ Kiệt vừa nghe giọng nói, cùng thấy đôi mắt long lanh giảo hoạt của đối phương dường như rất quen nhưng nhất thời không sao nhớ ra được đã gặp ở đâu?

Chàng cũng nhếch môi cười lạnh nhạt :

- Bằng hữu chẳng nói rõ tên họ ra, tạo hạ khó vị nể được!

Gã áo vàng bịt mặt cười phá lên :

- Cây quạt trong tay lão phu lấy lại tên họ, này, đỡ thêm vài chiêu của lão phu!

Cùng với lời nói, ngọn quạt trên tay vù vù bay lộng, khắp gian phòng trong khoảnh khắc như trùng trùng bóng quạt, phủ chụp lấy châu thân yếu huyệt của chàng.

Nhìn thấy quạt pháp trên tay đối phương kỳ dị khác phàm, Hoa Sĩ Kiệt càng đề cao cảnh giác, chẳng dám có chút khinh thường nào, ngọn Thất độc thân kiếm trên tay lập tức rủ mạnh, một vầng hào quang xanh biếc như chiếc móng trời vĩ đại chọc thủng vào lưới quạt đang vây quanh.

Thanh quạt trên tay của gã áo vàng liền biến đổi, ánh quạt loé ra ngời ngời như rìa bạc, từng chuôi từng chuôi nối tiếp như sao ngân, ào ào vây bọc lấy thân hình Hoa Sĩ Kiệt.

Hoa Sĩ Kiệt càng thúc động kiếm quang, liên tiếp phản kích ra ba chiêu, cảm thấy ngọn quạt trên tay của gã áo vàng có nhiều khác lạ.

Vì rằng những loại khí giới thông thường, chạm phải Thất độc thân kiếm tức phải gãy lìa.

Nhưng đã qua ba chiêu, đối phương vẫn ngang nhiên như thường, mà mỗi khi kiếm khí của chàng tông vào bóng quạt lại cảm thấy tựa như chạm vào một lớp bông gòn mềm nhũn.

“Phải chăng gã là Hồng trần cuồng sanh Lý Ngoan?”

Một tia nghi ngờ loé lên trong óc, chàng giật mình nghĩ tiếp

“Nếu thật là Lý Ngoan, nằm trong cổ quan tài kia nhất định là Phan Quyên Quyên...”

Chàng nhớ lại lời của Xà Hà tiên tử, Phan Quyên Quyên chưa chết, nàng chỉ bị huỷ hoại thành tàn phế và giao cho Hồng trần cuồng sanh Lý Ngoan. .

Nhưng nơi Xà Yêu hồ, Phong Trần Tuý khách đã tận mắt nhìn thấy Lý Ngoan dùng cỗ quan tài sơn đen để đựng thi hài Phan Quyên Quyên đưa ra khỏi Xà Yêu Hồ.

Ký ức quay về đến đây, chàng lập tứ c quát lên một tiếng như sấm động, lắc mình tiếp cận gã áo vàng, tay trái nắm ngón như móc câu chộp vào mặt gã.

Chiêu thế vừa rồi là “Xảo yển xuyên vân”, một tuyệt chiêu của Thất Sát thần bà truyền thụ, thân pháp cũng như thủ pháp đều nhanh nhẹn vô cùng.

Cho nên, gã áo vàng tuy thấy rõ, nhưng không sao tránh kịp, thốt lên một tiếng rú hãi hùng, vọt lui hơn bảy bước.

Và trên tay Hoa Sĩ Kiệt đã thêm một vương lụa màu vàng, chàng không khỏi ô lên kinh ngạc :

- Quả nhiên ác đồ chính là Hồng trần cuồng sanh!

Hồng trần cuồng sanh cũng chính là gã áo vàng bịt mặt cả giận thét to :

- Tên khôn kiếp họ Hoa kia, đã thế, món nợ trên Tung Sơn Thiếu Lâm tự cùng mối hận nơi Xà Yêu hồ, đêm nay cùng tính chung một thể!

Hoa Sĩ Kiệt cũng trầm mặt to lời :

- Trước giờ thanh toán, tại hạ có một điều muốn hỏi!

Hồng trần cuồng sanh cười khẩy :

- Phải chăng quan hệ đến Phan Quyên Quyên? Nàng đã chết rồi!

Hoa Sĩ Kiệt nghe như một tiếng sấm nổ bên tai, mắt mũi tối sầm, loạng choạng mấy bước, phần uất kêu lên :

- Thật không?

Hồng trần cuồng sanh lại cười lên rùng rợn :

- Ai gạt ngươi? Không tin, cứ mở nắp chiếc quan tài đen kia là rõ trắng đen!

Trong lúc bị phân quá độ, Hoa Sĩ Kiệt tựa như một kẻ điên, chạy nhào đến cỗ áo quan, vung chưởng đập càn...

Rắc... rắc...

Dưới ngọn chưởng ngàn cân dốc theo cả tâm tình phần uất ấy, nắp quan tài dù bằng một loại cây cứng chắc cũng phải bể ra manh mún, mảnh vụn tung toé bay văng.

Hoa Sĩ Kiệt vội thò đầu nhì vào, dưới ánh sáng âm u của gian phòng, chàng lơ mơ nhìn thấy một xác người mặt mũi gớm ghiếc đang nằm giữa áo quan.

Chàng nhú mày lắm bảm :

- Phan Quyên Quyên lúc sinh tiền diện mạo rất thanh tú, đâu lẽ lúc chết lại xấu xa đến thế?

Miệng thốt, tay giơ ra bỗng xốc thi hài trong cỗ quan lên.

Đột nhiên...

Chàng cảm thấy một trạng thái khác lạ, mười đầu ngón tay nhúc nhối dị thường, sau lưng chàng đồng thời vang lên một chuỗi cười ghê rợn...

Hoa Sĩ Kiệt thất sắc khiếp hãi, vội đặt xác chết trở xuống, nhưng 10 ngón tay của chàng đã cứng đờ không sao cử động được vì đã bị một mảnh lưới trắng trong như tơ nhện hít chặt.

Biết đã lâm kẻ địch, chàng hoả tốc xoay phắt người lại, một chân như chớp nhoáng bay thốc về phía Hồng trần cuồng sanh, miệng quát to :

- Hồng Trần Cuồng Sanh, ngươi định giở trò gì?

Hồng Trần Cuồng Sanh lắc mình tránh đi thế cước của đối phương, vung tay xoè rộng chiếc quạt nhếch môi cười lạnh lạt :

- Tên họ Hoa, hai tay của mi đã bị độc tơ ngàn năm của nhện thần bít phải, dù suốt đời cũng chẳng tháo ra được, chỉ nội trăm ngày, thịt da thối rữa biến mi thành một phế nhân.

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong, hai tay cố sức banh xé, quả nhiên như lời nói của đối phương, chiếc lưới tuy mong manh, nhưng rắn chắc tựa giây sắt rít ràng không sao nhúc nhích.

Chàng khiếp hãi đến tái trắng mặt mày, một ý niệm liều lĩnh loé nhanh trong óc...

Một tiếng thét to vừa thoát ra khỏi miệng, thân hình chàng đã nhào xốc tới như tên bay, chân phải với một cước sấm sét đá vọt vào địch thủ.

Thuật khinh thân của Hồng Trần cuồng Sanh quả đáng gọi là phi thường, vừa thấy đối phương nhích động thân hình, gã đã tức tốc nhắc người vọt xa bảy tám thước, buông tiếng cười lạnh lảnh lảnh :

- Họ Hoa kia, hai tay mi đã vô dụng, đôi chân cũng khó mà bay, đừng mong gì sống sót đêm nay, ha ha ha...

Mỗi câu nói của gã tựa như những mũi kim xoáy mạnh vào đầu chàng, lửa giận bùng bùng bùng kéo đến, ánh mắt ngửa tủa hào quang, hé miệng thổi ra một luồng khí màu trắng đục...

Chàng lại nghiêng răng dần giọng :

- Hồng Trần Cuồng Sanh, ta phải xé xác mi ra mới hả dạ!

Thân hình chàng đồng thời bổ nhào tới, kẹp theo một luồng khí lạnh dị thường tựa như một toà băng sơn, từ bốn bên ập đến Hồng Trần Cuồng Sanh.

Bỗng dưng cảm thấy châu thân lạnh lẽo khác thường, Hồng Trần Cuồng Sanh hốt hoảng vội lắc mình tránh đi nơi khác.

Hoa Sĩ Kiệt vừa chụp vào khoảng không, lập tức hé miệng phun ra thêm một luồng khí trắng, nhào người bổ theo như bóng đuổi hình.

Hồng Trần Cuồng Sanh cảm thấy khí lạnh càng lúc càng tăng, khiếp hãi nghĩ thầm :

“Tiểu tử này trên người lại toát ra hơi lạnh, không lẽ gã có tà thuật? Hôm nay khó nên dung tha gã!”

Nghĩ đoạn gã cúi người nhặt ngay thanh Thất Độc Thân Kiếm mà Hoa Sĩ Kiệt đánh rơi xuống đất, ngửa mặt cười lồng lộng :

- Họ Hoa kia, mi tự xưng là Thất Độc thân kiếm khách, lão phu đêm nay dùng thanh kiếm này cắt đi từng kinh mạch trên người mi, sau đấy lóc từng miếng thịt của mi ra...

Hoa Sĩ Kiệt đôi hàm răng nghiến lên ken kết :

- Tên khốn kiếp! Ta cùng mi khônh oán không thù, mi lại tìm muôn phương ngàn kế hãm hại ta, ta sống chẳng giết được mi, chết cũng làm quỷ dữ vạ cổ mi ra!

Hồng Trần Cuồng Sanh dứt ngang giọng cười, thanh kiếm độc trên tay lắc lư khua động, từ từ tiến đến gần chàng.

Biết rõ sự lợi hại của Thất độc thân kiếm, Hoa Sĩ Kiệt mặt liền đổi sắc, vội áp dụng khinh công Xảo yển xuyên vân, lắc mình né khỏi thế kiếm vừa lia tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh thâm rúng động giạt mình!

“Thuật khinh công của tiểu tử này quá phi phạm, nếu đêm nay không nhờ diệu kế trói chặt đôi tay của gã, ta chưa chắc thoát khỏi lưỡi kiếm của y!”

Nghĩ đến đây, Hồng Trần Cuồng Sanh không khỏi cười lên khoan khoái, dù Hoa Sĩ Kiệt có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần đêm nay cũng khó bay ra khỏi khách điểm này.

Hoa Sĩ Kiệt chân vừa chấm đất, nhìn thấy vẻ cười đắc ý trên môi đối thủ, một ý niệm vụt thoáng nhanh qua đầu chàng:

“Chẳng thừa lúc này tông cửa chãy ra òn đợi đến bao giờ”

Cùng với ý niệm vừa loé lên, người chàng như một mũi tên vừa bật khỏi cung, lao nhanh ra cửa phòng.

Hồng Trần Cuồng Sanh quát to :

- Mi chạy đâu?

Tay phải cắp kiếm, tay trái đồng thời tổng nhanh ra một chưởng.

Chưởng phong hợp cùng kiếm khí, ào ào như sóng xô nước lũ, tuôn ập vào ba đại huyết Linh đài, Trí đường, Mạng môn nơi sau lưng chàng.

Hoa Sĩ Kiệt “hừ” lên một tiếng trợ uy, thân ảnh xoay nhanh trở lại, một ngọn cước theo đó vù lên vắt lấy một xác chết nơi cửa, bay tấp vào luồng kiếm khí của Hồng Trần Cuồng Sanh đang cuồn đến!

Bịch!...

Xác chết bị xẻ ra từng mảnh và rơi lả tả xuống đất.

Trong làn mưa thịt và máu bay văng, Hoa Sĩ Kiệt với động tác nhanh hơn cả luồng sét tủa, ngọn cước thứ hai tung ra, vít thêm một xác chết bắn thẳng vào địch thủ, nhanh như một phát đạn thần công.

Hồng Trần Cuồng Sanh toát mồ hôi kinh thần, vội quang mình tránh sang một phía...

Rầm!...

Xác chết lướt vèo qua cạnh Hồng Trần Cuồng Sanh tông thẳng vào vách phòng, tường gạch rắn chắc như thế vẫn bị thủng một lỗ, đồng thời bộ phận đầu của xác chết cũng nát bấy chẳng còn chi.

Hồng Trần Cuồng Sanh không khỏi chép miệng than thầm :

- Nguy thật!

Vừa định thân chưa kịp phát chuông xuất công xác chết thứ ba đã bị Hoa Sĩ Kiệt vít lao tới như đường tên bắn, thế càng hung mãnh thập phần, kinh phong ào ào như bão cuốn...

Hồng Trần Cuồng Sanh trước tình trạng ấy chỉ còn cách tung người tháo lui hơn tám bước.

Hoa Sĩ Kiệt thừa cơ bắn mình thoát nhanh khỏi khách điểm.

Con ngựa ô chàng cỡi lúc nãy vẫn còn đứng bên vĩa hè, chàng phi thân lên lưng ngựa, chân thúc mạnh, con tuấn mã lập tức cất cổ hí lên một tiếng dài và buồm nhanh bốn vó.

Hồng Trần Cuồng Sanh đuổi ra đến cửa, thấy chàng đã giục ngựa thoát thân, gã buồm tiếng âm hiểm :

- Tên khốn! Dù mi có chạy đằng trời. Lão cũng đuổi theo đến cùng!

Gã hấp tấp tháo nhanh một thốt ngựa rời khỏi cỗ xe phóng mình lên, ra roi đuổi vọt theo!

Hoa Sĩ Kiệt mọp người trên lưng ngựa, mặc cho ngựa phi nhanh, bao nhiêu dĩ vãng như lớp sóng triều xô dăng về ký ức...

Huyết thù của sư môn, cái chết thê thảm của Thất Độc thần kiếm Lang Sơn Quân, Phan Quyên Quyên sống chết chưa rõ, Tần Hương Liên vì chàng tuấn tiết, Hạ Oanh Oanh trôi lạc về đâu và mối thâm tình của thiếu nữ áo tím con gái Độc Long cốc chủ Tư Đô Hồng.

Giờ đây chàng đã trở thành kẻ tàn phế, chàng còn đâu xứng đáng với mối kỳ vọng cùng tấm chân tình của bao kẻ yêu chàng.

Nghĩ đến chỗ thương tâm, chàng không khỏi buồm tiếng thở dài, không khóc mà nước mắt cứ lăn dài xuống má!

Bất thân!...

Từ sau lưng vọng lại tiếng quát tháo lẫn trong tiếng vó ngựa rập rồn, chàng vội quay đầu lại, tóc lông như dựng ngược cả lên, thậm kêêu khổ liên hồi.

Hồng Trần Cuồng Sanh trên lưng ngựa cười vang đắc ý :

- Tên khốn họ Hoa kia, xem mi đêm nay còn chạy đi đâu, lão phu chẳng xé xác được mi ra, thế chẳng đặt bước giang hồ!

Hoa Sĩ Kiệt mím môi, thúc mạnh chân vào hông ngựa giục vang :

- Chạy mau!

Con ngựa chừng như thông hiểu lòng người khẩn cấp, đầu ngẩng lên, bốn vó càng buồm nhanh như lướt nhẹ trên mặt đường.

Hồng Trần Cuồng Sanh tuy gắng sức đuổi theo, nhưng trước sau vẫn cách xa mười trượng, vô phương thuần gần thêm khoản cách.

Đôi bên cứ thế kẻ trước người sau, hai giờ trôi nhanh theo đoạn đường bôn tẩu...

Màn đêm dần dần nhường lại cho bình minh, chân trời phương Đông đã dựng lên màu trắng phơn phớt hồng.

Hoa Sĩ Kiệt ngóc đầu nhìn quanh cảnh vật bốn phía, không ngờ con ngựa đã đưa chàng vượt hơn mấy trăm dặm lộ trình và lạ lùng hơn nữa là con ngựa đã vô tình đưa chàng quay về cách điểm chia tay cùng Phong Trần túy khách và Thiên Nhai cuồng nhân không còn bao xa.

“Ngựa già nhớ nảo!”, (?) câu tục ngữ ấy hôm nay chàng mới cảm nhận thấm thía!

Đồng thời chàng rất hối hận vì chẳng nghe lời khuyên của Phong Trần túy khách, một mình một ngựa đuổi theo cỗ xe đen, để phải chuốc hoạ vào thân.

Chàng buột miệng thở dài một tiếng, thốt ngựa bỗng dừng vó chẳng chịu tiến thêm.

Ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt con đường chia thành hai lối, một nẻo đến Chiêu Hưng, một nẻo đến Dư Đào.

Hoa Sĩ Kiệt đắn đo một lúc, giục cương cho ngựa chạy rẽ sang phía tả, trực chỉ đến Chiêu Hưng.

Vì thoáng phút giây chần chờ lựa nẻo ấy, Hồng Trần Cuồng Sanh đã bắt kịp theo chỉ còn cách năm, sáu thước ngoài.

Vừa tầm có thể tấn công, Hồng Trần Cuồng Sanh lập tức thét lên như sấm :

- Hãy ném một quạt của ta!

Lông trong tiếng quát, chiếc quạt đã xép cụp lại, điểm thẳng vào lưng đối thủ.

Một luồng quạt kinh theo đó bắn tủa như sóng cuộn, vó sau của con ngựa Hoa Sĩ Kiệt đang cỡi trúng phải quạt kinh, hí lên một tiếng thảm thiết, té dúi xuống đất lăn tròn giữa, hất mạnh chàng về một phía.

Tuy rất mực kinh hãi, nhưng đáng khen cảnh giác của Hoa Sĩ Kiệt khá nhanh, vừa bị hất văng xuống đất, chàng lập tức lăn nhanh ra bảy tám trượng mới lật mình chỗi dậy.

Nhưng trước mắt một ánh xanh đã loá lên rực rỡ, ngọn Thất Độc thần kiếm trong tay Hồng Trần Cuồng Sanh tựa như một mảnh lưới hào quang sắc bén phủ xuống.

Hoa Sĩ Kiệt mắt lạnh chân lẹ, vội là người về một phía cho thế kiếm của đối phương chém trượt vào khoảng không, ngọn cước chàng liền đó tốc ngược trở lên như sét bắn, đưa ngay vào chuôi kiếm của đối phương.

Hồng Trần Cuồng Sanh vừa cảm thấy hổ khẩu tay tê buốt, ngọn Thất độc thần kiếm đã vuột khỏi tay.

Con ngựa đang nằm thoi thóp bỗng hí lên một tiếng dài thảm thiết, thanh kiếm vừa vuột khỏi tay Hồng Trần Cuồng Sanh vừa vọt lao phập vào bụng ngựa lút mất hơn nửa.

Giữa tiếng hí kinh hoàng của con vật khốn nạn, Hoa Sĩ Kiệt phi thân đến cạnh nó, chân vừa đáp xuống, bóng quạt đã trùng trùng điểm tới.

Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng to đưa chân vít vào thân ngựa...

Ào!...

Qua cái vít chân nhẹ nhàng ấy, thốt ngựa nặng hơn trăm cân lập tức bị nhấc bổng khỏi mặt đất tựa một hòn núi nhỏ lao ập vào văng bóng quạt.

Hồng Trần Cuồng Sanh hự mạnh lên một tiếng, chiếc quạt quý “Thiên Dực Nhuyễn Diệp” qua sức chấn động dữ dội lập tức vượt khỏi tay và văng tuốt lên trời.

Đột nhiên giữa khi ấy...

Từ trên một ngọn cây bên vệ đường, một bóng người nhoáng động và đâm vút xuống đất tựa một cánh chim giơ tay xốt gọn chiếc quạt ở giữa vôi.

Hồng Trần Cuồng Sanh giật bắn mình kinh hãi, vội trụ bộ quắc mắt nhìn kỹ, kẻ lạ đang từ trên cao buông mình xuống là một gã thanh niên thân hình không hơn năm thước, mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm, đôi mắt lộ tròn vo, tuổi độ 23,24 trôi lại, khoé miệng hơi xếch lên, tạo cho khuôn mặt gã một vẻ vừa nham hiểm vừa bạc ác.

Gã xoè rộng chiếc quạt vừa đoạt được, phe phẩy vài lượt đoạn buông tiếng cười to:

- Chiếc quạt này kể cũng khá, tên ranh kia biến chiêu lửa lưới lẫn lộn cũng hay, hả hả... hả hả...

Gã chấm câu bằng một chuỗi cười lồng lộng, thanh âm như vang dội khắp bốn phương.

Hồng Trần Cuồng Sanh thấy gã áo xanh đột ngột từ trên cao đáp xuống với thuật khinh công siêu phàm nhập thánh, cùng với vẻ ung dung tiêu sái của gã, không khỏi rung động kinh thâm.

Hoa Sĩ Kiệt còn đương hoang mang chưa hiểu đối phương là ai, kịp khi nghe đến giọng cười và tiếng nói, chàng vụt thở ra, buột miệng kêu lên :

- Thù huynh, té ra là anh!

Thù Thế Hận cũng chính là gã thiếu niên áo xanh, lộ mắt nhìn chàng nhếch môi cười lạnh lạt :

- Hoa huynh, từ dạo chia tay nhau tại núi Băng Hôn, huynh vẫn mạnh? Vì sao phải bơ phờ đến thế?

Hoa Sĩ Kiệt nghe như da mặt nóng ran :

- Tại hạ lâm phải gian kế, Thù huynh hà tất mĩa mai làm gì, Thù huynh bao lâu nay phải chăng cũng đang đi tìm Hạ Oanh Oanh?

Chàng cốt ý lảng sang chuyện khác, để đánh tan lòng thù hận của kẻ đối thoại.

Nhưng Thù Thế Hận vẫn hậm hực hừ to :

- Tại hạ đi mòn gót giày chẳng phải để tìm nàng mà chính là tìm người!

Hoa Sĩ Kiệt chưa chát :

- Tìm tại hạ để làm gì? Tại hạ cùng Hạ cô nương xưa nay chẳng quen biết thì còn gì đến chuyện khác, Thù huynh hoàn toàn ngộ nhận rồi!

Thù Thế Hận cười âm trầm :

- Người quả có tài giao hoạt, nhưng bất luận người chống chế cách nào, ta thề quyết giữa mi và ta phải có kẻ còn người mất.

Hồng Trần Cuồng Sanh từ nãy giờ lặng im, lắng nghe lời đối đáp giữa đôi bên đã hiểu phần nào manh mối, thâm cao húng đốt thêm :

- Tên khốn họ Hoa này, đến đâu cũng nhăng nhít chuyện tình ái, tại hạ cũng vì hận hấn đoạt yêu nên mới định ra tay sát hại gã!

Hoa Sĩ Kiệt cảm tức quát to :

- ác đồ cam miệng, ta giận chưa được lột da xẻ thịt mi ra!

Thù Thế Hận vụt cười lên ghê rợn :

- Hoa Sĩ Kiệt, người sắp chết đến nơi mà còn khua môi múa mép, để ông vả rơi răng mi trước, sau đấy sẽ cho mi chết một cách chậm chạp...

Dứt lời, tay vung vẩy chiếc quạt, lâm li từng bước tiến về phía chàng.

Nhìn quanh bốn phía toàn là bình nguyên trống trải, không một nơi khả dĩ tránh nấp, Hoa Sĩ Kiệt trước hai kinh địch lợi hại liên tay nhau, chàng tự hiểu là khó mong sống sót.

Trong bước đường cùng chỉ còn cách liều lĩnh là hơn, chàng vụt đứng phắt dậy, ngửa mặt hú lên một chuỗi dài hùng tráng, đôi mắt loé ngời bạch quang, bao nhiêu sức lực dốc vào chân phải, chuẩn bị một thế sống còn.

Thù Thế Hận thấy đối phương im lìm ngạo nghễ, mặt không chút đổi sắc, trong đôi mắt lại loé ngời hai luồng bạch quang mãnh liệt, gã không khỏi khe khẽ rùng mình.

Hồng Trần Cuồng Sanh rút phăng thanh Thất độc thân kiếm từ bụng ngựa, xé mình tiến đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt đồng thời lên tiếng :

- huynh đài nên cẩn thận chân của tên khốn ấy!

Thù Thế Hận bật cười vang :

- Dù gã có mọc thêm ngàn chiếc chân, đem nay cũng khó thoát thân!

Hoa Sĩ Kiệt quát lớn :

- Ta nhất định chẳng cần trốn đi đâu, nhưng kẻ nào tiến đến gần, ta sẽ cùng kẻ ấy liều một mất một còn, đến lúc ấy ngọc đá đều tan, đừng hòng trong trận còn ai sống sót !

Thù Thế Hận tâm địa khá thâm trầm, nghe xong thâm toan tính :

“Gã nói rất phải, tho bị đuổi mà còn biết quay lại cắn người, huống hồ gã một thân võ công chưa bị phế? Nếu như gã quả quyết tâm liều lĩnh, tất nhiên sự lợi hại càng gấp mấy lần. Tốt hơn hết là để cho tên kia xông lên trước, ta đứng im làm ngư ông thủ lợi...”

Đã nghĩ thế, nên bước chân gã tự dung chậm lại dùng truyền âm nhập mật xui gã đồng minh :

- Huynh đài chuẩn bị sẵn kiếm thế, cùng tại hạ đồng loạt đột công hai phía, chỉ một chuyển xuất thủ là có thể hạ ngay tên khốn ấy!

Hồng Trần Cuồng Sanh gật đầu tán đồng, ngọn Thất độc thân kiếm lồng trong tiếng quát, toả nhanh ra tựa sét chớp.

Hoa Sĩ Kiệt nhắc mình vọt cao ba trượng, tránh đi thế kiếm của đối phương, thân hình đang giữa vờn đảo ngoặt xuống như chiếc lá lìa cành, chúc đầu lao mạnh vào ngực Hồng Trần Cuồng Sanh.

Đã quyết tâm mạng đổi mạng, nên thế công của chàng hung mãnh dị thường.

Hồng Trần Cuồng Sanh hãi khiếp đến toát mồ hôi, lột soạt bước thối lui, ngọn kiếm độc trên tay vẫn không quên lia ra một thế.

Vì đã nhất quyết liều lĩnh, lại thêm đôi tay chẳng thể cử động, nhất thời không thể kềm hãm được tốc lực của thân hình, huých một tiếng, Hoa Sĩ Kiệt nhủi sấp người xuống đất.

Cùng khi ấy thanh Thất độc thân kiếm trên tay Hồng Trần Cuồng Sanh vừa vạn lia tới, Hoa Sĩ Kiệt mất lệ người nhanh, với một thế “Lai lưu để côn”, lăn mình tránh sang một phía...

Nhưng cũng chậm đi giây phút, “soẹt” một tiếng, cánh tay áo phải đã bị mũi kiếm vạch một đường dài phạm sâu vào da thịt, máu vọt ra như suối.

Hoa Sĩ Kiệt nghiêng răng nhin đau, đứng phắt dậy, từng bước tiến dần đến cạnh Hồng Trần Cuồng Sanh hăn học nghiêng răng :

- Hồng Trần Cuồng Sanh, ta sẽ đập nát mi!

Nhìn thấy chàng lúc ấy tóc tai rối bời, mặt mày lem luốc đất cát, máu me lổm đổm khắp người, đôi mắt lại ngùn ngụt sát khí, đáng dấp khủng khiếp như quỷ đói dưới hoả ngục, Hồng Trần Cuồng Sanh chợt nghe da lưng rờn rợn.

Hoa Sĩ Kiệt thình lình hét lên một tiếng, ngọc cước đồng thời vù thốc lên, Hồng Trần Cuồng Sanh hoành thân tránh né và công lại hai kiếm.

Vừa thấy ánh lục quang nhoáng động, Hoa Sĩ Kiệt lập tức hồi bộ thối lui...

Nhưng cùng khi ấy, chợt nghe sau lưng có một luồng kinh phong dữ dằn thốc tới, không một giây chậm trễ chàng loạng lạng xoay phắt người lại, quét ra một cước.

Hai tiếng hự nặng nề đồng thời vang lên, ngọn cước của chàng phát ra, bị phải quạt phong của đối phương điểm trúng, chàng lạng người mấy cái, cuối cùng không thể gượng được, té ngời trở xuống đất.

Nhưng Thù Thế Hận cũng chẳng kém phần thảm nảo, nơi lồng ngực lĩnh trọn một cước kinh của chàng, trôi lui luôn mấy bước mới gượng đứng vững thân hình.

Hoa Sĩ Kiệt quắc mắt căm phẫn nhìn Thù Thế Hận :

- Tên súc sinh, đến giờ phút này mà còn dùng thói ám toán hại người, thật là vô sỉ, hận này ta sẽ trả có ngày!

Thù Thế Hận sau khi vận tức điều hoà chân khí, cười lên lạnh lạnh :

- Mi còn mơ cái mộng ngày sống để trả thù? Đừng hòng, trước giờ kết liễu mạng mi, ông còn phải cho mi nếm khổ sở nữa kìa!

Tay quạt lại vung lên lần nữa, điểm nhanh vào chân phải của Hoa Sĩ Kiệt.

Bản năng sinh tồn trước giờ phút nguy nan, bất cứ động vật nào cũng có, hướng hồ Hoa Sĩ Kiệt thân đây tuyệt học.

Chân trái của chàng tuy đã bị thương, nhưng công lực trên người vẫn không hề suy yếu, vừa thấy bóng quạt điểm tới chàng lập tức quất lên một tiếng cơ hồ rung chuyển cả vò trời, chân phải chỗi nhẹ lên mặt đất, thân hình đã bốc cao lên hơn trượng, nhảy tạt về một phía.

Thù Thế Hận, Hồng Trần Cuồng Sanh không hẹn cùng buông ra một chuỗi cười lồng lộng, song song nhắc mình đuổi theo.

Người chưa đến, bóng quạt và kiếm khí đã tua tủa ào ra...

Đáng thương cho Hoa Sĩ Kiệt tay chân đều bị trọng thương, thuật khinh công do đây cũng giảm đi phần nào, nhìn thấy kiếm quang quạt ảnh tựa sơn nhạc phủ tới, chàng than dài một tiếng buông lời chân khí cho thân hình rơi xuống đất...

vietkiem.com